

— Ура-а! — викна дружината. Само Диню още продължаваше да хълца, прижълтълъ и разтреперанъ.

Въ това време се зададе и дѣдо имъ.

— Какво пакъ? Каква е тая връвва?

Диню преглъщаше отъ страхъ и търкаше олющеното си колѣно.

— Нищо, нищо, дѣдо, баберки събирахме! — отговори Савата.

Дружината се закиска.

— Бре ти да не си се катерилъ по дървото? Хемъ ви поржчахъ да мирувате! Я си вижъ колѣното! Ами я си погледни ризата!

Диню премигна два пжти и продума засрамено:

— Искахъ да опитамъ, бе дѣдо, какъ е седѣлъ Свети Симеонъ на стълпа...

— А, опита ли сега? Седѣлъ е човѣкътъ, ама е билъ

праведенъ — затуй не е падаль. Не като тебе Робинзонъ-брамбазонъ такъвъ... Хайде, прибирайте, че мръкна!

Изъ пжтя Коста бутна Асена по лакетя и каза:

— И-ихъ че се уплашихъ, мамо-о-о! Да не бѣше измислилъ бате Сава да вземемъ чергата, кой знае какво щѣше да стане!..

Тогава Диню, който бѣ забравилъ вече премеждието, се обади:

— Че той не го е измислилъ. Нали гледахме въ цирка, какъ простиратъ мрежа подъ гимнастикитѣ...

Савата се спрѣ, погледна го сърдито и рече:

— Ти пакъ ли много искашъ да знаешъ?... Не съмъ го измислилъ, а!... Трѣбваше да те оставя, че до сега да висишъ тамъ! Ама какво да те правя! Нали сме пуста върна дружина!

Константинъ Константиновъ

